

Versengés az arany sastollért¹

Mesefeldolgozás Kett-módszerrel

1. Versengés

Agyereknek körben ülnek, az általuk közrefogott tér közepén elhelyezett fehér terítőre egy tányér bonbont teszünk. A gyerekeknek különböző ügyességi feladatokat adunk: Ki tud a leggyorsabban papírrepülőt hajtogatni? Ki tud a legtovább egy lábón állni? Ki tud papírlabdával a legmesszebbre dobni?

A győztes mindig elveheti a tálból a jutalmat.

Nagyobb gyerekekkel beszélgethetünk arról, hogy mit jelent a leggyorsabbnak, legjobbnak, elsőnek lenni, győzni. Nem mehet mindig úgy, ahogyan akarjuk

Megkérünk egy gyereket, hogy amilyen gyorsan csak tudja, fussa körbe a középben lévő kendőt.

¹ A foglalkozás terve és a mese német nyelvű leelőhelye: Anita Würkner–Margit Kaiser (2013): Geschichte die vom leben erzahlen. In: *Jahrbuch 2013 Ganzheitlich-sinnorientiert erziehen und bilden. Ein reformpaedagogischer Ansatz auf der Basis eines chritlichen Menschenbildes.* Franz Kett Verlag GSEB, Gröbenzell 2013. 168–185. Eredeti történet a „*Kindergeschichte, die Mut machen*” DVD-n. ISBN 978-3-87996-926-5; www.neustadt.de

Egy másik gyereket megkérünk, hogy vezesse körbe a kendő körül egyik társát, aki nek a szeme be van kötve. Sokkal lassabb lesz a tempó, mint az előző körben. Nem mindig teheti azt az ember, amit akar. Van, amikor tekintettel kell lenni másokra. Gondosságot igényel. Beszéljünk a csoporttal erről a magatartásról.

2. Értelmes célt találni

A körünk középpontjában továbbra is ott van a bonbonos tál. Az most a mi célpontunk. Azok a gyerekek, akik szeretnék egy bonbont maguknak, a földön fonalakkból vagy apró tárgyakkból utakat készítenek a középpont felé.

Elvesszük a tálat középről. A gyerekek becsukják a szemüket. Mindenki elgondolja, hogy mit tenne a középpontban. Aki mondani szeretné a saját kívánságát, ötletét, valakinek a fülébe súghatja.

Újra átgondolja mindenki: Mi az igazán fontos nekem? Mi felé vezet az utam, mit szeretnék megtalálni, megnyerni? Miért éri meg nehézségek árán is küzdeni?

A kívánságunkat a tenyerünkbe rajzoljuk, és a szívünkre szorítjuk. Ez a vágy a mi szívünk vágya.

3. A mese színhelyének megalkotása és a történet elmesélése

Középre kék kerek terítő (tó) kerül, majd szürke, barna és zöld kendőkből „hegyek”, színes kendőkből „sátrak”.

Kezdjük a mesemondást:

Leereszkedett az este a tóparti indián falura. Az indián asszonyok ünnepi vacsorát készítettek elő. A férfiak a törzsfőnök sátrában gyülekeztek. Ők döntik el, hogy milyen próbát kell teljesíteniük ebben az évben a fiatal indiánoknak. A fiatalok már türelmetlenül várták a döntést. Amikor a nap lement, a törzsfőnök minden fiataalt összedoboltatott.

Indiánritmust dobolunk a combunkon.

Aztán belekezdett a mondandójába: „A kiválósági versenyetek holnap kora reggel, az első napsugarak megjelenésével kezdődik. Akkor indíthatjátok a kenuitokat. A túlsó parton egy titkos helyen elrejtettünk egy arany sastollat. Aki megtalálja, győzni fog, bizonyítja, hogy birtokában van erőnek, bátorságnak és bölcsességnek.”

Az indián ifjak szeme ragyogott. Mindannyian szerettek volna a legerősebbek, legbáturbabak és legbölcsebbek lenni. Mielőtt aludni tértek volna, előkészültek a másnap reggelre. Egyikük fekvőtámaszokat csinált, hogy a karját és a lábait erősítse. Egy másik húzódzkodott, hogy könnyebben másszon fel a magas sziklákra egy harmadik az ugrást gyakorolta.

Néhány fekvőtámasz és ugrás következik közösen.

Egyik indián, akit Fehér Tollnak hívtak, egész mást tett. Gondolkodott. Egészen csendben ült. Befelé hallgatott. Arra gondolt, amit az öreg és bölcs indiánoktól tanult. Megdörzsölte a szemét, hogy jól lásson vele, megdörzsölte a fülét, hogy jól halljon vele, és végül összedörzsölte a kezeit, hogy jól tegyen velük. Végül aludni tért.

Azt tesszük a szemünkkel, fülünkkel, kezünkkel, amit az ifjú indián tett.

Ezen az éjszakán arról álmodtak az ifjak, hogy ők találják meg az arany sastollat magas szirteken, mély szakadékokban és sötét üregekben. Arról álmodtak, hogy visszatérnek az arany sastollal, és a szüleik büszkéek lesznek rájuk, megcsodálják és megbámulják őket. Amikor az első napsugarak megjelentek a hegyek felett, fölkeltek, és a vízpartra vitték kenuikat. Mindenki készen állt a kenuja mellett. A törzsfőnök és egy idős indián, akit Fáradt Sólomnak hívtak, megjelentek az ifjak között. Fáradt Sólom a tó másik partján lakott egy faluban. Az öreg indián így szólt a versenyzőkhöz: „Ma éjjel a falutokban voltam vendégségben. Most vissza kell térnem a saját törzsemhez a túlsó partra. Öreg vagyok és fáradt. Ha gyalog tenném meg az utat a tó körül, késő éjjel érnék csak haza. Át tud-e vinni közületek valaki a kenuján?”

Az ifjak egymásra néztek, és így szóltak az öreghez: „Nem veszíthetünk időt. Máskor szívesen átvinnénk, de ma nem. Veled együtt a kenuk sokkal lassabban haladna. Fehér Toll ránézett Fáradt Sólomra, látta a szomorúságot a szemeiben, és hallotta az öreg mély sóhaját. Így szólt: „Gyere, Fáradt Sólom, én magammal viszlek. Nagyon hosszú lenne neked, ha gyalog tennéd meg az utat.”

A többiek elcsodálkoztak: „Jól meggondoltad ezt, Fehér Toll? Nem fogsz tudni olyan gyorsan haladni, mint a többiek, ha az öregembert is magaddal viszed!”

Ekkor megjelent az első napsugár a hegyek felett, és mindenki a kenujába ugrott. A törzsfőnök jelt adott, és mind elindultak. Könnyen és gyorsan eveztek a fiatalok, csak Fehér Toll és Fáradt Sólom kenuja volt lassabb. Ők a többiek mögött haladtak. A többiek látták, és átkiabáltak neki: „Fehér Toll, ezt nem volt okos döntés!”

Fehér Toll is látta a többiek előnyét. Kétségek merültek fel benne, hogy helyesen döntött-e. Mire ő átér a túlsó partra, valaki biztosan megtalálja az arany sastollat. Ránézett Fáradt Sólýomra, látta az öreg indián hálás pillantását, és érezte a szívében, hogy helyesen döntött.

Magasan járt a nap, amikor az első ifjak partot értek. Felkapaszkodtak a legmagasabb hegycsúcsokra, bemerészkedtek a sötét barlangokba, keresték a legmagasabb fákon és sűrű bokrokban. Amikor Fehér Toll Fáradt Sólýommal végre partot ért, fürdött az izsadságban. Az evezés nagyon megerőltető volt a számára. Vajon a többiek már a győzelmi ünnepre készülnek? De még senki sem találta meg az arany sastollat. Fehér Toll gyorsan búcsút akart venni az öreg indiántól, hogy ő is a toll keresésére induljon. Fáradt Sólýom megállította, és így szólt hozzá: „Várj, Fehér Toll, valamit szeretnék neked adni. Tegnap a te falud törzsfőnöke azt mondta: Gyere holnap napkeltekor a tópartra, ahol az ifjak gyülekeznek, és kérd meg őket, hogy vigyenek át a túlsó partra. Aki ezt megteszi, annak add át az arany sastollat!” Ezekkel a szavakkal átadta az öreg indián a sastollat a fiatalnak.

Egy arany színű tollat lassan kibontunk egy piros kendőből. A kendő formája legyen szív alakú, vagy hajtsuk szív formájúra. A tollat körbeadjuk a gyerekeknek, a kinyitott tenyerükre tehetik.

Fehér Toll nem tudta felfogni, mi történt. Övé az arany sastoll. Amikor a többiek meglátták, felkiáltottak: „Fehér Toll megszerezte az arany sastollat! Megnyerte a versenyt!” Fáradt Sólýom így szólt: „Igen, Fehér Toll bebizonyította, hogy erős, bátor és bölcs. A legesleg-

nagyobb ereje az embernek a szeretet. Segített nekem, és magával hozott. A szíve meglátta az én szükségemet. A szíve meghallotta az én kérésemet. A versenyben nem csak a saját diadalát tartotta szem előtt, hanem figyelmes volt arra, aki rá van szorulva. Ezt a megmérettetést szánta nektek a törzsfőnök az öregekkel együtt. Az indiánok ránéztek, és egyikük megszólalt: „Az ember legnagyobb ereje a szeretet. Fehér Toll megmutatta nekünk. Tanulhatunk tőle!” Beszálltak a kenuikba, és visszaveztek a faluba. Nagy ünnepet tartottak. Nagy dolog történt aznap, megtanulták, mi számít az életben igazán.”

4. Szívből járom az utamat

A következő lépés jellemző a mi módszerünkre, szimbolikus eszközöket használunk, és szimbolikus cselekvéseket teszünk. Ahová nem tudunk megfelelő szavakat találni, oda jelképeket teszünk.

„Egy szimbólum hordozza a kimondhatatlan jelentését.” (C. G. Jung)

Csendesen nézzük a középre helyezett képet.

Mindenki egy filcből vagy más anyagból készített szívet tart a kezében. A tenyerében tartva a szívéhez szorítja.

Arra gondolunk, hogy milyen kicsi utat tett meg a kezünk a szívünkig.

Arra gondolunk, hogy ezt a jelképes mozdulatot a szeretet erejével teszi meg az ember.

Csendes imában kérjük az erőt, és a szívet a korábban alkotott útra helyezzük.

Meggyújtunk egy gyertyát, a képünkre helyezzük, és olyan imádságot mondunk, amelyben kérjük Isten segítségét a döntéseinkhez.